

A painting of a woman's profile, facing right. She has dark, wavy hair and is wearing a purple, ruffled dress. The background is a soft, textured wash of light green and yellow. The overall style is painterly and evocative.

Spiegelingen

Jetty Hage

SPIEGELINGEN

Jetty Hage

Spiegelingen

Citerreeks

Van Jetty Hage verscheen eerder:

Er is een weg terug
De afspraak

© 2010 Citerreeks, Kampen
www.citerreeks.nl

Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur
ISBN 9789059774636
NUR 344

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

(Martin en Lia)

Het is de week na Sinterklaas. Martin, die als bedrijfsleider in een schoenenwinkel werkt, heeft op deze vrijdag een vrije avond zodat hij met zijn gezin kan gaan winkelen.

In deze tijd van het jaar zijn er elke week extra koopavonden. Hij heeft het zo geregeld dat hij en zijn collega's dan om de beurt vrij zijn.

'Gezellig, hè papa?' zegt Heleentje met haar hoofd achterover zodat ze in de donkere ogen achter de blinkende brillenglazen boven haar kan kijken.

Boven hen strekt de grote donkerblauwe paraplu met sterretjes zich uit als een heldere nachtlucht.

De straat onder hen glimt van de regen en de wind rukt aan hun kleren. Achter hen loopt mama met Paul ook onder een paraplu.

Luidsprekers strooien muziek en kinderstemmetjes die *Stille Nacht* zingen over hen heen.

Voor een etalage van een kinderkledingzaak blijven ze staan.

'Waarom moesten we nu eigenlijk naar de stad,' zeurt Paul. 'Ik heb het koud.'

'Als je iets nieuws nodig hebt moet je nu eenmaal passen,' antwoordt zijn mama.

'Ik hoef niets,' mokt hij verder en hij duikt nog dieper in zijn jack.

Martin kijkt opzij naar zijn vrouw die met een inwit gezicht naar hun zoontje kijkt.

Was het wel een goed idee om hier terug te komen? vraagt hij

zich af. Terug in haar ouderlijk huis. Terug naar alle herinneringen.

Met deze laatste poging had hij gehoopt dat ze eindelijk tot rust zou komen. Maar als hij haar nu met neerhangende schouders ziet lopen en met die afwezige blik in haar ogen, dan weet hij dat het niet gelukt is.

En hij weet niet of hij dit nog lang vol kan houden.

Die donkere ogen met die blik vol geheimen had hem eerst erg aangetrokken.

Hij zou het te weten komen en haar weer net zo opgewekt maken als toen ze nog een klein meisje was. Het vriendinnetje van zijn zusje dat elke dag bij hen over de vloer kwam en dat hij graag plaagde omdat het bij haar tenminste effect had.

‘Ga je mee naar binnen, papa?’ hoort hij opeens de heldere stem van Heleentje.

Hij kijkt in de blije, donkere kinderogen.

Ja, zo zag Lia er ook uit. Net zo spontaan.

Heleentje van acht weet precies wat ze hebben wil en past met plezier een paar kledingstukken, zodat zij al snel klaar is. Met Paul is het wat lastiger. Hij past liever niet, maar met een boos gezicht verdwijnt hij toch in het pashokje.

‘Nu jij nog een speciale jurk, Lia,’ zegt Martin zacht als ze naar buiten lopen.

Even kijkt ze hem met haar fluweelbruine ogen aan. Ze knikt, maar de angstige uitdrukking verdwijnt niet.

‘Wij willen nu iets lekkers!’ roepen de kinderen.

‘Eerst mama nog,’ zegt Martin.

Hij probeert opgewekt te blijven, maar het gaat hem niet echt goed meer af nadat hij in Lia’s ogen heeft gekeken en uit haar hele houding afweer spreekt.

‘Kijk toch vooruit!’ zou hij willen roepen. In plaats daarvan knijpt hij zijn lippen op elkaar en loopt met grote passen door. Na een poosje blijft hij staan voor de zaak die hij zocht.

Binnen kijkt hij mee in de rekken en haalt er een eenvoudige zwarte japon uit die met rood afgewerkt is. Wanneer Lia met de japon aan voor de spiegel staat, geeft de winkeljuffrouw een rode

sjaal van veertjes aan als garnituur. Lia neemt hem met een glimlach aan en legt de sjaal met een soepele beweging om haar hals.

‘Prachtig,’ zegt Martin.

‘Vind je?’ vraagt ze en ze ontwijkt zijn blik door een snelle blik op haar spiegelbeeld.

Ze lacht, maar haar ogen doen niet mee, ziet hij en hij zucht.

‘En nu wil ik eindelijk naar huis,’ zegt Paul wanneer de winkeldeur achter hen sluit.

De regen is inmiddels overgegaan in natte sneeuw.

‘Nee Paul. We krijgen nog iets,’ reageert Heleentje vinnig.

‘O ja,’ zegt hij dan.

‘Wil je zo graag naar bed?’ plaagt Martin.

Paul schudt alleen zijn hoofd als antwoord en knijpt in de hand van mama die de paraplu openklapt.

‘Zal ik de tas dragen?’ vraagt hij.

‘Graag,’ antwoordt ze zacht.

‘Waar gaan we heen?’ roept Heleentje.

‘Kom maar mee. Het is hier vlakbij,’ zegt papa, ‘zet je capuchon maar op, want ik kan niet gelijk tassen, een paraplu en een hand vasthouden.’

‘Laat mij maar los, papa. Ik wil mijn eigen tas dragen.’

Even later stappen ze een eetgelegenheid binnen.

‘Hier is het lekker warm,’ zegt Heleentje gelijk en ze loopt als eerste naar een leeg tafeltje.

Terwijl ze op hun bestelling wachten, kijkt Heleentje steeds in haar tas en babbelt de hele tijd over de komende feestdagen en de muziekkuitvoeringen waar ze aan mee moet doen.

Lia luistert en knikt nu en dan. Ondertussen springen de angstige gedachten in haar rond.

Hoelang zal dit kind nog gelukkig zijn?

Zal dit voor ons ook de laatste keer zijn?

Die pijn in mijn handen en die druk op mijn borst, is dat net als bij papa?

Haar ogen gaan naar het raam waarachter het donker is en ze ziet daar een ander beeld.

(Terugblik Lia)

Ze liep aan de arm bij haar vader onder een grote paraplu door het winkelcentrum, net of ze samen in een klein huisje rondwandelden. Voor hen liep moeder met Janneke, ook onder een paraplu en met hun kragen omhooggeslagen tegen de wind. Bij elke etalage bleven ze staan. Er was in deze tijd zoveel moois te zien. Alles glom en glitterde en de kerstliedjes klonken door de straten en in de winkels.

‘Mama, krijg ik een nieuwe jurk?’ vroeg ze toen ze voor een dure kinderkledingzaak bleven staan.

‘Ja,’ antwoordde papa. ‘Jullie mogen er deze keer een-tje uitzoeken in deze winkel.’

‘Hier?’ vroeg mama geschokt. ‘Dat is toch veel te duur?’

‘We nemen ze op de groei, dan hoeven we volgend jaar niet weer iets te kopen.’

‘Hoi! Hoi!’ riepen zij en Janneke gelijk.

Zij koos een lichtblauw fluwelen jurk met donkerblauwe bloemetjes als motief en met een grote witte kraag. Janneke deed zoals altijd langer over haar keus. Het liefst zou ze de jurk gelijk aangehouden hebben, maar dat moest wachten tot kerstavond. Toen Janneke ook geslaagd was gingen ze op pad voor bijpassende schoenen. Ze kregen ieder zwarte lakschoenen.

Op de terugweg probeerden ze te huppelen, alleen lukte dat niet erg met aan elke hand een tas. Papa en mama liepen hand in hand achter hen aan.

‘Mama, je koffie wordt koud,’ zegt Heleentje hard en ze klopt erbij op haar arm.

Met een bevreemde blik kijkt ze om zich heen en is dan terug in de tijd.

‘O, ja,’ fluistert ze en ze pakt het kopje op.

Als ze een slokje genomen heeft, zet ze het snel terug.

‘Is het niet lekker?’ vraagt Heleentje, oplettend op haar gedragingen.

Ze schudt haar hoofd.

‘Ben je moe?’

‘Ja,’ knikt ze.

‘Volgens mij houdt mama ook niet van winkelen,’ merkt Paul dan op.

Even vliegt er een rode waas over haar wangen.

Tijdens de terugweg door de donkere straten groeit het angstige gevoel op Lia’s borst tot een zwaar gewicht, zodat ze blij is als de voordeur achter hen dichtvalt.

In de kamer is het lekker warm en een schemerlampje maakt het geheel gezellig.

‘Mogen we nog even opblijven?’ vraagt Heleentje.

‘Nee meisje, het is al laat,’ antwoordt Martin.

‘Moet ik ook al naar bed?’ probeert Paul.

‘Ook dat zal niet lang duren, jongen.’

‘Weet je,’ bemoeit Lia zich er opeens mee, ‘jullie trekken je pyjama aan, dan maak ik intussen warme chocolademelk.’

Martin kijkt verbaasd op en haalt dan zijn schouders op.

‘Ook goed,’ zegt hij terwijl hij de tassen in de kamer zet.

De kinderen rennen de trap op. Lia zet in de keuken een pannetje melk op het gasstel. Met een garde roert ze erin om velvorming te voorkomen.

Ondertussen probeert ze het angstige gevoel weg te slikken, maar in de stille keuken komt het juist in volle hevigheid opzetten als een naargeestig voor gevoel. Wat kan er hier nu gebeuren? Alles is rustig, probeert ze zichzelf gerust te stellen.

Ja, oma is niet helemaal fit. Ze heeft een lichte tia gehad, maar ondanks dat ze al oud is, is ze toch weer opgeknapt. Wij hebben verder alleen maar prettige dingen in het vooruitzicht. Morgen moet ik Heleentje begeleiden op haar keyboard met mijn dwarsfluit tijdens de repetitieavond van de muziekgroep.

Al roerend in de pan staart ze voor zich uit.

(Terugblik Lia)

De muzikleraar van de mavo had begrepen dat ze graag een instrument wilde bespelen. Hij had na de les tegen haar gezegd dat ze dat thuis moest voorstellen.

Thuis... Alsof ze dat nog had.

Afijn, op een avond na het eten, toen tante nogal goed-gemutst leek, had ze tijdens de afwas de stoute schoenen aangetrokken.

‘Tante, op school hebben ze een muziekgroepje bij muzikles en nu mag ik ook meedoen, maar dan moet ik een instrument leren bespelen,’ zei ze voorzichtig.

‘Dat kan,’ antwoordde tante voor haar manier vrolijk, ‘In de kamer staat een orgel, dus...’

‘Maar, die kan ik toch niet mee naar school nemen?’

‘Daar hebben ze er vast ook eentje.’

‘Nee, alleen een piano.’

‘Dat is hetzelfde.’

‘Helemaal niet, dat is een snaarinstrument en...’

‘Maakt me niets uit, ze hebben allebei een rij zwarte en witte toetsen. En je vader speelde ook orgel, dus waarom zou jij dat niet doen?’

‘Ik wil een instrument dat ik overal mee naar toe kan nemen, ook naar mijn kamer.’

‘Komt niets van in, dan kunnen de kinderen niet slapen.’

‘Die slapen toch niet de hele dag,’ had ze opeens dapper tegengesputterd.

‘Wat ben jij toch een brutaal nest. Een vreselijke door-drammer. En je denkt zeker dat je meer bent dan de anderen?’

‘Nee, maar ik...’

‘En wat had mevrouw dan gedacht?’

‘Een dwarsfluit.’

‘Een dwarsfluit?’ deed tante haar na. ‘Wat is dat voor een ding? Daar heb ik nog nooit van gehoord. Echt iets voor jou trouwens.’

Opeens hoort ze een sissend geluid en ze kan nog net voorkomen dat de melk overkookt door snel het pannetje van het vuur te nemen.

‘Opletten,’ fluistert ze, ‘problemen hoef je niet te maken.’

De kinderen zitten al op de bank als ze met de dampende mokken aan komt lopen.

‘Jullie zijn snel,’ zegt ze met een glimlach.

‘Mag ik morgen mijn nieuwe jurk aan tijdens het oefenen?’ vraagt Heleentje.

‘Nee meisje, die mag je met Kerst aan.’

‘Pech. Doe jij dan ook je nieuwe aan?’

‘Natuurlijk,’ zegt Martin snel als hij Lia twijfelend ziet kijken.

‘Maar jij dan? Jij hebt niets nieuws,’ zegt Lia opeens spijtig.

‘Geeft niks. Jullie moeten vooraan staan.’

‘Waarom moest ik wel?’ moppert Paul alweer.

‘Jij groeit nu eenmaal.’

‘O.’

‘En nu naar bed, kinderen. Ik breng jullie wel. En Lia, jij gaat even op de bank liggen. Volgens mij is dat nodig.’

(Martin)

‘Waarom moet ik nu toch gelijk met Heleen?’ vraagt Paul als ze boven zijn.

‘Jij mag eerst iets voor jezelf doen. Ik kom zo bij jou,’ antwoordt Martin.

‘Lees je mij dan ook voor?’ reageert hij gelijk vrolijk.

‘Ja, zoek maar wat op.’

Martin leest bij allebei ongeveer een kwartier voor. Zodoende rekt hij de tijd om terug naar Lia te gaan. Daarna gaat hij naar hun slaapkamer en blijft daar voor hun trouwfoto staan.

‘Vijftien jaar,’ fluistert hij. ‘Heb je ooit echt van me gehouden? En houd ik nu nog van je?’

In de plaats van de foto schuift een gezicht voor hem. Een vrolijke, jonge vrouw met stralend blauwe ogen in een rond gezicht, omgeven met blonde krullen, kijkt hem aan.

Zij is sinds een paar maanden zijn collega en ze kunnen heel goed met elkaar opschieten.

Verschrikt kijkt hij op als hij het bed van Paul hoort kraken.

Weer ziet hij de trouwfoto met twee heel jonge mensen. Lia in een lange lichtblauw fluwelen japon met wit bont afgezet. Hij in een donkerblauw kostuum.

Toen, op die dag, was het volgens mij bij haar al minder. Als ik tenminste terugdenk aan haar oogopslag tijdens de kerkdienst waar de angst in overheerste. Toen dacht ik nog dat ik dit weg kon krijgen door mijn grote liefde voor haar.

Wat was ze lief toen ik haar de eerste keer echt zag. Zo lief en zo weerloos als ze was op dat moment. Heel bleek, maar met prachtige donkere ogen. Ogen die mij aankeken.

En... de vonk sprong over. Ook al zoiets geks, want dat vond ik altijd flauwe praat.

(Terugblik Martin)

‘Martin,’ had Monique op die dag tegen hem gezegd, ‘wil je mij naar het ziekenhuis in Bergen brengen? Daar ligt Lia vanwege een blindedarmoperatie.’

‘Mij best,’ had hij wat achteloos geantwoord. Maar hij wilde graag rijden, want hij had net zijn rijbewijs gehaald.

Toen hij de ziekenzaal in stapte, zag hij een meisje in bed liggen dat hij niet goed meer herkende. Het spichtige kind was een mooi meisje geworden, alhoewel op dit moment erg bleek. Na hun korte, maar voor zijn gevoel heftige ontmoeting, was Monique gaan praten.

Lia luisterde, maar hij zag aan haar ogen dat het met een half oor was. Haar ogen dwaalden steeds naar hem, ook toen hij naar het raam was gelopen om zogenaamd de omgeving te bekijken.

Na een week mocht hij haar halen en naar haar oma brengen om daar een poosje aan te sterken. Daarna moest ze terug naar haar oom en tante waar sinds de dood van haar ouders woonde. Ook daar mocht hij haar naartoe brengen en vanaf dat moment kregen ze verkering. Hoe

vaster hun relatie werd, hoe angstiger de blik in haar ogen. Ook kreeg hij het idee dat ze steeds afstandelijker reageerde. De ogenblikken dat hij die eerste liefde terugzag in haar ogen werden steeds schaarser.

Twee jaar later kreeg hij na zijn diensttijd een vaste baan en besloten ze te trouwen. Hij dacht dat zijn liefde voor haar al haar angsten weg zou vagen als ze eenmaal samen zouden zijn.

Op het stadhuis was het er heel even, daarna werden haar ogen omfloerst door verdriet.

Natuurlijk was die dag voor haar moeilijk, ze miste haar ouders, maar die waren er al zo lang niet meer. Hij was er nu toch? Deze dag moest toch de mooiste zijn?

‘Ik houd het niet meer uit, Heere God,’ zegt hij opeens hardop. ‘Zij is er, maar ze is mijn vrouw niet echt meer. En op mijn werk met Jolanda naast me voel ik dit dubbel. Zij is vrolijk en spontaan en zij kan luisteren. Een leven met haar naast me, wat zou dat een verademing zijn.’

Morgen vraag ik aan haar of ze meegaat naar kerstavond. Lia merkt dat toch niet. Zij moet spelen in de muziekgroep, waar zij misschien weer iets van zichzelf laat zien. Voor mij is ze een gesloten boek geworden. Voor de buitenwacht hebben we een hecht gezin, die merkt er niets van. Maar ik wel.

Opeens valt zijn blik op de door hem neergeplofte tassen.

Die zal ik nog maar even opruimen. Lia is vast in slaap gevallen. Met een wrevelig gevoel schudt hij de nieuwe japon op het bed en hangt hem op een haakje.

‘Mooi,’ mompelt hij.

Prachtige buitenkant, alleen is het hart eruit. *Ik ga nu met haar praten.* Zo gaat het niet langer.

‘Moet ik nu mijn beloften aan U, de Heere God, op gaan zeggen?’ fluistert hij met een blik op de trouwfoto.

Toen heb ik haar trouw beloofd. In goede en in kwade dagen.

‘Dat heb ik gedaan!’ zegt hij opeens hard.

Maar zij heeft ook die belofte gedaan... en...

Wat God samenbrengt, scheidt de mens niet, klinkt het in zijn hoofd.

Toch ga ik met haar praten.

Wanneer hij in de woonkamer komt, ligt Lia nog precies hetzelfde.

Nu of nooit, bedenkt hij.

Of zal ik haar toch maar laten slapen?

Als ik haar wak, is ze vast kribbig. Zou ze te veel werken in het verzorgingshuis?

Ach toe, ze werkt al zo lang buitenshuis, anders zit ze helemaal te piekeren.

Dus niet twijfelen.

‘Lia,’ zegt hij en hij pakt haar hand.

‘Lia, word eens wakker. We moeten praten. Toe Lia, vooruit, zo kunnen wij niet verder.’

Gelijk schudt hij aan haar arm. Er komt echter geen enkele reactie, zelfs haar oogleden knipperen niet.

Opeens ongerust voelt hij haar pols. Die klopt langzaam, constateert hij, maar wel regelmatig. Om wat te doen te hebben ruimt hij de melkbekers op, haalt de kinderkleren uit de tassen en brengt ze boven. Een donkerrood jurkje hangt hij op in de kamer van zijn dochttertje.

Ze slaapt. Daarna gaat hij naar Paul en legt daar een zwarte broek met lichtblauw overhemdje en gestreepte spencer in de kast. Ook Paul is in alle rust.

Langzaam loopt hij terug naar beneden. Hij kijkt weer bij Lia en voelt opnieuw haar polsslag, ze reageert niet op zijn aanraking.

Dan belt hij zijn moeder, waar hij alles aan vertelt. Even later staan zijn ouders ook bij de bank.

‘Het is net of ze slaapt, je vergist je toch niet?’ vraagt zijn vader.

‘Dan zou ze toch met haar ogen knipperen als ik haar aanraak?’

‘Bel de dokter dan maar, al is het voor je eigen gemoedsrust. En je kunt het beter nu doen dan over een paar uur.’

Met trillende vingers zoekt hij in de telefoongids, waarna hij het nummer van de dienstdoende arts intoetst.

‘Hij komt zo snel mogelijk,’ zegt hij na het korte telefoongesprek.

Zijn ouders blijven bij hem en proberen hem een beetje op te beuren. Na een kwartier gaat de voordeurbel, alles is nog hetzelfde.

De dokter voelt ook aan haar pols, kijkt met een lampje in haar ogen. Ook daar reageert ze niet op.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt de dokter.

Martin vertelt van haar angstgevoel van deze avond en dat ze dat vaker heeft.

‘Het lijkt erop dat haar geest het lichaam gebruikt om te vluchten voor de werkelijkheid, dat gebeurt vaker. Als het over een uur nog zo is, moet je me roepen,’ zegt hij.

Wanneer de dokter weg is, vraagt Martins moeder: ‘Zullen wij nog blijven?’

‘Nee hoor, ik red het nu wel, maar als ik met haar naar het ziekenhuis moet, mag ik dan bellen?’

‘Natuurlijk,’ antwoordt zijn vader en hij kijkt nog eens naar de stille Lia.

Wanneer Martin weer alleen is, gaat hij op zijn knieën bij Lia zitten en vouwt zijn handen.

‘Heere in de hemel. Is dit mijn schuld? Ik vraag U om vergeving om mijn foute gedachten, maar wilt U mij, of eigenlijk ons, alstublieft helpen? Wilt U haar beter maken? En wilt U ons helpen om het uit te praten. Het is zo moeilijk. Ik weet het echt niet meer. Amen.’

Zou ik het na al die jaren toch verkeerd ingeschat hebben? vraagt hij zich nog af.

Daarna doet hij alle lichten uit, op één schemerlampje na en gaat tegenover haar zitten. Een poosje later draait Lia zich om en slaat haar ogen op.

‘Waarom lig ik hier?’ fluistert ze, terwijl ze wil gaan zitten, maar grijpt dan naar haar hoofd. Martin gaat naast haar zitten en slaat een arm om haar heen.

‘Volgens mij was je erg moe en heb je een poos heel diep geslapen.’

‘Waar zijn de kinderen?’ wil ze dan weten.

‘Ik heb ze naar bed gebracht, nadat jij hun melk had gegeven. Dat weet je toch nog wel?’

Lia knikt alleen.

‘Heb je hoofdpijn?’

Lia knikt weer.

‘Ben je nog moe? Is het allemaal een beetje te veel?’ gaat hij zachtjes verder.

Nu haalt ze lichtjes haar schouders op. ‘O, dat moet toch kunnen? Ik ben jong en volgens mij gezond, maar nu weet ik niet meer of dat wel zo is.’

‘Hoezo?’

‘Ik voel me zo raar.’

‘Duizelig?’

‘Ook, maar het ergste is dat enge zware gevoel op mijn borst, waardoor ik haast geen adem kan halen... ik...’ Hier stopt ze.

‘Wat?’ vraagt Martin en hij dwingt haar met zijn hand aan haar kin om hem aan te kijken. Ze slikt en gaat verder: ‘Ik heb volgens mij net mijn leven als een film voorbij zien trekken en nu ben ik bang dat de geschiedenis zich zal herhalen. O, zal ik nu al van jullie moeten scheiden? Ik kan het niet, ik wil nog een poosje hier blijven.’

Martin streelt haar hoofd en zegt: ‘Ga morgen met oma Jacobs praten.’

‘Oma?’ Er trekt een glimlach om haar mond. ‘Ze is zelf niet eens fit, maar je hebt gelijk. Bij haar kan ik terecht. Ik schaam me als ik aan haar denk, zoals zij alles draagt.’

‘Vergeet je niet, dat er Iemand anders is, waar oma ook haar schuilplaats heeft? En waar je de deur niet voor uit hoeft?’

Lia knikt met gebogen hoofd. ‘Ja,’ fluistert ze.

‘Laten we dan nu maar naar bed gaan.’

De volgende morgen staat Martin vroeg op en belt eerst zijn collega om te zeggen dat hij vandaag niet kan komen. Daarna trekt

hij de overgordijnen open op de slaapkamer.

‘Moet dat?’ kreunt Lia.

‘Lia, ik moet je nog iets zeggen over gisteravond. Ik was erg ongerust toen jij maar niet wakker wilde worden en heb mijn ouders erbij gehaald en daarna zelfs een dokter.’

‘Daar weet ik niets van,’ reageert Lia verbaasd.

‘Daarom zeg ik het je nu. Hoe gaat het? Heb je goed geslapen?’

‘Mijn hoofd bonkt niet meer, maar het drukkende gevoel is er nog.’

‘Misschien moeten we vandaag een boswandeling maken,’ oppert hij. ‘Het is mooi weer.’

‘Lopen?’ reageert ze niet erg enthousiast.

‘Ja, laten we het proberen.’

‘Eerst thee,’ zucht ze.

‘Met een beschuit?’

Als ze een paar uur later tussen de bomen loopt zakt het nare gevoel bijna helemaal weg. Zodoende gaat ze niet naar oma voor een gesprek. Morgen is het zondag, dan gaan ze altijd naar haar toe en nu zeker.

Maar ook dan komt het niet tot een gesprek over Lia’s probleem, want dan zijn de kinderen erbij en zijn ze meer met oma zelf bezig om haar te helpen met eten en drinken, wat nog niet zo goed gaat.

‘Oma, zal ik hier blijven?’ vraagt Lia als de tijd aangebroken is om naar huis te gaan.

‘Nee kind, ik heb hulp genoeg. Gaan jullie maar fijn naar de kerk.’

(Lia)

Maandagmorgen, wanneer iedereen weg is, komt de benauwdheid weer opzetten. Lia is zelfs te beroerd om oma op te bellen, en laat zich languit op de bank vallen. Even is ze helemaal weg, tot de telefoon haar terug in de tijd brengt.

Geschokt schiet ze overeind, om gelijk terug te zakken, omdat haar hoofd heel erg bonkt.

Daar heb je het, gaat het door haar hoofd. Dat zal Jos zijn om te zeggen dat hij...

‘Nee, dat niet, dat mag niet,’ kreunt ze. ‘Niet zij ook nog, dan heb ik behalve oma helemaal niemand meer.’

Of zou het de directrice van het verzorgingshuis zijn?

Maar dat gesprek met Janneke donderdagavond...? Janneke, de altijd dappere Janneke hilde omdat ze waarschijnlijk weer naar het ziekenhuis moet.

Zal het de laatste keer zijn dat ze de feestdagen bij ons is?

‘Als ik er niet meer ben,’ zei ze, ‘mogen de kinderen dan vaak bij jullie komen? Jos is er natuurlijk om voor hen te zorgen, maar in de vakanties?’

Terwijl dit allemaal door haar hoofd vliegt en de angst haar keel dichtsnoert, probeert ze met één hand tegen haar hoofd met de andere hand de hoorn op te nemen.

‘Met Lia,’ zegt ze met doffe stem als dit gelukt is.

‘Betty is met zwangerschapsvergiftiging naar het ziekenhuis

gebracht. Zou Linda zolang bij jullie mogen komen? Nu is ze op school, maar kan ik haar na schooltijd brengen?’ hoort ze Ben zeggen.

‘O... ja, dat is goed,’ stamelt ze en ze legt op.

‘Zie je wel,’ mompelt ze na dit gesprek en ze laat zich tegen de leuning van de bank zakken. Toch is het drukkende gevoel een beetje weggezakt, want zij had iets ergers verwacht.

Maar wat moet ik met dit kind van Betty? Wat moet daar van terecht komen?

Na een kop sterke koffie, belt ze naar Martin.

‘Hij vindt het heel normaal dat ik toegestemd heb,’ moppert ze na het tamelijk korte gesprek. ‘Hij kan dat makkelijk opvatten, maar hij wil zich niet in mij verplaatsen. Ik zit ermee,’ praat ze boos tegen zichzelf terwijl ze de trap op loopt.

Waar moet het kind slapen?

Daar begint het al mee. Bij Paul niet en bij Heleentje ook niet, daar is het te klein.

Piekerend gaat ze naar de vliering.

Brrr. Het is er fris en je hoort de wind om de schoorsteen blazen. Aan de nok brandt een kale lamp, wat de kilte nog verergert. In de hoeken staan dozen en tegen de rechte wand een grote kast, die in het vorige huis ook boven stond. Daar was het een logeerkamer, maar hier een open zolder. Het bed staat onder het dakraam, zodat je liggend zo de lucht in kan kijken.

‘Ik zal het bed opschudden en er een paar kruiken in leggen,’ zegt ze, terwijl ze de stapel dekens eraf haalt. Daarna haalt ze lakens uit de kast, die alleen voor dit bed zijn. Zelf hebben ze allemaal een dekbed. Er staat ook nog een stoeltje, dat trekt ze naast het bed.

Daar kan ze haar kleren op leggen, denkt ze.

Als ze opgeruimd heeft, gaat ze even op het stoeltje zitten en kijkt nog eens rond. Hierdoor gaat haar blik verder dan deze vliering.

(Terugblik Lia)

Aan de nok van de zolder gaf een elektrisch peertje een kil licht, waardoor de hoeken nog donkerder leken. Op het eenpersoonsbed tegen de zijwand zat zij met strak naar achter gekamd haar en een bleek gezicht en staarde met brandende ogen door een bril met een zwart montuur naar het dakraam dat donker afstak tegen het gewitte dak.

Waarom moest mama nu ook nog weg? Papa was er al niet meer, en nu ben ik hier helemaal alleen. Waarom kan ik niet met Janneke in ons eigen huis blijven? Dat ging toch goed met opa en oma? Nu is Janneke naar tante Jeanette en oom Gert, daar is het veel leuker, want daar hebben ze een baby.

De storm rukte aan het dak zodat de dakpannen rammelden. Ze rilde, maar het meest door de kou vanbinnen. Haar hart was bevroren, ze wist niet wat vandaag het ergste was.

De begrafenis van mama, naast papa, die daar een jaar eerder begraven was, of het afscheid van opa en oma.

Zij hadden het laatste halfjaar voor hen gezorgd, toen mama in het ziekenhuis lag.

Ook hadden zij ervoor gezorgd dat haar tiende verjaardag, een paar weken geleden, toch nog een beetje feestelijk was.

En nu? Nu voelde ze zich vreselijk alleen, en haar eigen kamertje met alle vertrouwde dingen was ze ook kwijt.

Het werd te veel voor opa, dus moest er een andere oplossing komen. Janneke mocht naar de broer van papa en zij naar zijn zus. Mama had behalve haar ouders geen familie.

En nu zat zij hier op een koude zolder.

‘Brrr.’

Het was er kil en er was geen raam, behalve het dakraam.

Volgende week zouden ze de rest van haar spullen gaan halen. Het huis moest zo snel mogelijk leeg, dan konden er andere bewoners in.

‘Bah! Een vreemd kind op mijn kamer!’ En boos gooide ze het kussen naar de deur.

Ze schrok toen Betty, haar elfjarig nichtje, gelijk binnenstapte.

‘Moe vraagt of je drinken wil?’ vroeg Betty zacht.

‘Nee!’ antwoordde ze bot.

‘Waarom niet?’ wilde Betty weten.

‘Daarom niet,’ reageerde ze nu nijdig.

‘Ben je boos?’ vroeg Betty gekwetst.

‘Ja.’

‘Op mij?’

‘Op iedereen.’

‘O... nou, dan ga ik maar.’ En Betty trok de deur hard dicht.

Lia vond Betty niet leuk. Ze wilde haar zus, of haar vriendin Monique, maar die woonden nu te ver weg.

Een poos later ging de deur weer open en kwam tante Annie binnen.

‘Wil je echt niets warmes drinken?’ vroeg ze vriendelijk.

Lia schudde haar hoofd en kneep haar lippen stijf op elkaar.

‘Ga dan maar naar bed, het is veel te koud om hier zo maar te zitten en dan kan het licht uit. Heb je een nachthemd bij je?’

Tante bukte zich naar haar tas.

‘Die pak ik zelf wel,’ klonk haar stem hees terwijl ze opsprong.

‘Goed, meisje,’ zei tante, ‘in de douche kun je je tanden poetsen.’

Ze wachtte tot tante weg was. Toen begon ze met verkleumde vingers de knopen van haar rok los te peuteren.

Na het avondritueel en ingestopt door tante Annie, lag ze bibberend tussen de lakens, waar wel een paar wollen dekens op lagen, die naar mottenballen stonken, maar die haar niet verwarmden. De kou zat in haar, net als vanmiddag op de begraafplaats en tijdens het condoleren.

Met haar ogen dicht probeerde ze aan haar eigen kamer te denken. Daar was een groot raam, met fleurige overgordijnen. Op de muur geel behang, zachte vloerbedekking op de grond en pantoffels onder het bed.

‘O, die ben ik vergeten, die kan ik volgende week pas ophalen,’ mompelde ze bij die gedachte. Op bed lag een gekleurde lappendeken, die had mama gemaakt. Boven het bed hing een boekenplank vol boeken en in de hoek stonden haar poppenspullen.

Toen tante Annie na een poos nog even om een hoekje keek, lag Lia nog te staren.

‘Kun je niet slapen?’ vroeg ze.

Ze schudde alleen haar hoofd.

‘Heb je het nog koud?’ vroeg tante toen ze haar hand op haar gezicht legde.

Ze knikte.

‘Heb je sokken bij je?’

‘Ja.’

Ze liet tante nu in haar tas kijken, ze had het te koud en ze was te moe om het zelf te doen.

‘Doe maar aan,’ zei tante, terwijl ze haar de sokken aanreikte.

Tante gaf haar een kus, waardoor ze moest zuchten, omdat ze die vergeleek met de kussen van papa en mama en oma en opa. Die waren echt, maar deze was... koel.

(Linda)

Opeens glijdt er een windvlaag langs Lia's gezicht en bemerkt ze hoe koud het hier is.

Ze rilt, want om haar hart is alles kil geworden.

‘Wat gebeurt er? Krijg ik het terug? Gebeuren dingen twee keer?’ fluistert ze geschokt.

‘Ik moet de tafel gaan dekken, Paul en Heleentje komen er zo aan.’

Snel loopt ze naar beneden waar ze in de keuken alles klaarzet voor het middageten.

Even later zitten ze met z'n drietjes aan tafel.

'Ik moet jullie even iets vertellen,' zegt Lia als ze begonnen zijn.

'Iets verdrietigs?' vraagt Heleentje met een blik op haar moeder.

'Een beetje wel.'

'Wat is er? Gaat het niet goed met oma?' vraagt Paul.

'Nee, dat is het niet. Tante Betty ligt in het ziekenhuis. Zij verwacht een baby, maar daar is ze ziek van en dat is gevaarlijk voor haarzelf en voor het kindje. Nu kan ze dus niet voor de andere kinderen zorgen en heeft oom Ben gevraagd of Linda zolang hier mag komen.'

'Moet dat? Ik ga niet van mijn kamer. Zij gaat maar op de vliering,' zegt Paul.

'Jij bent een flinke kerel, jij durft toch wel op de zolder?' probeert Lia, terwijl ze weet dat hij dat niet wil.

'Nee!' antwoordt hij.

'Zal ik bij haar gaan slapen?' vraagt Heleentje nadat ze eerst even nagedacht heeft.

'Blijf jij maar op je kamertje, misschien vindt ze het niet erg om alleen te slapen,' zegt Lia.

'Dan zoek ik een poster om boven het bed te hangen,' bedenkt Heleentje dan en ze wil het gelijk gaan doen.

'Vanmiddag, nu moet je eten, anders ben je niet op tijd terug bij de les.'

'Mag het wel?' vraagt ze.

'Natuurlijk, ik vind het erg lief van je.'

Om vijf uur staat Ben voor de deur, met Linda aan zijn ene hand en een grote tas in de andere.

'Hier zijn we dan,' zegt hij.

'Hoi Linda, leuk dat je komt, dan heb ik een zusje,' zegt Heleentje.

Linda zegt niets terug, maar gaat stijf naast haar vader op de bank zitten.

'Hoe is het met Betty?' vraagt Lia.

'Er is geen verandering in gekomen en daarom gaan ze de bevalling opwekken.'

Spiegelingen

Jetty Hage

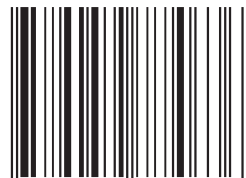
EEN BOEIEND GESCHREVEN ROMAN, WAARIN DUIDELIJK WORDT DAT JE HET VAAK NIET ALLEEN KUNT. MAAR OOK DAT JE NIET ALLEEN STAAT, ALS JE EROM VRAAGT!

De tienjarige Lia en haar zusje Janneke worden kort na het overlijden van hun ouders van elkaar gescheiden. Lia komt bij een andere oom en tante wonen dan haar zus. Dat lijkt geen littekens achter te laten, maar eenmaal getrouwd met Martin krijgt Lia angstdromen. Martin weet niet meer wat hij moet doen om het tij te keren. Martin en Lia besluiten zich tijdelijk te ontfermen over hun nichtje Linda, maar Lia ziet in het gedrag van Linda haar eigen jeugd terug. De geschiedenis lijkt zich te herhalen... Is de aangrijpende gebeurtenis het begin van Lia's herstel?

Jetty Hage uit Dinteloord schreef een indrukwekkende roman over het leven met een jeugdtrauma. Zij schreef al eerder prachtige, levensechte romans in de Citerreeks, onder andere *Er is een weg terug* en *De afspraak*.

ISBN 978 90 5977 463 6 NUR 344

9 789059 774636

www.citerreeks.nl